Στη δική μας σύγχρονη εκδοχή, δεν υπήρχε προσβολή και, ως εκ τούτου, θεϊκή τιμωρία, όπως συνέβη στην γεμάτη, πάθη και αίμα, μυθολογία με την κόρη του Αγαμέμνονα. Στην δική μας ιστορία δεν υπήρχε αγανακτισμένη θεά, ούτε Αχαιοί που περίμεναν ούριους άνεμους στην Αυλίδα. Ωστόσο υπήρχε, το ίδιο ισχυρό, το θέμα της θυσίας.

Ότι, δηλαδή, έπρεπε να θυσιαστεί ένα τμήμα ώστε να επιζήσει το υπόλοιπο. Μια απαισιόδοξη ανάγνωση έλεγε, λέει, πως δεν θα δοθεί παρά μια παράταση στο υπόλοιπο όλον, καθώς το μέλλον είναι τόσο ασαφές, άδηλο και σκληρό. Και φυσικά δεν περιμέναμε καμιά Άρτεμη να αντικαταστήσει, την τελευταία στιγμή, πάνω στο βωμό την άσπιλη κορασίδα, με ένα ελάφι.

Ας το κάνουμε πιο βατό. Χωρίς εθνικό νόμισμα, στο έλεος μιας καταναλωτικής κοινωνίας, με ασήκωτα βαρίδια όπως το βαρύ κομματικό κράτος, το Χ.Α.Α., τους Ολυμπιακούς αγώνες, τη σύγκλιση για το ενιαίο νόμισμα, η χαρά δεν μπορούσε να πάει μακριά.

Έτσι, τα αλλεπάλληλα μνημόνια, που γεννήθηκαν μέσα σε ένα καθεστώς βαθιάς οικονομικής ύφεσης, δημιούργησαν ένα ολοένα και διογκούμενο χρέος πολιτών προς το Δημόσιο. Όλα τα κυβερνητικά σχήματα που εξουσίασαν το τόπο από τον Απρίλιο του ’10 και εντεύθεν απέτυχαν να υπερασπισθούν κάποιες στοιχειώδεις αρχές.

Ήταν επόμενο συνεπώς, πολίτες συνετοί, μετρημένοι, χωρίς δανειοδοτήσεις, δίχως χρέη, οι οποίοι συνείσφεραν στο εισόδημά τους με τα έσοδα από κάποια επαγγελματική στέγη ή κατοικία, μέσα σε ένα σύντομο χρονικό διάστημα να σοκαριστούν οικονομικά. Ήταν, ίσως, η προνομιούχος τάξη στο κύκλο των σοκαρισμένων, υπό την έννοια ότι είχαν τουλάχιστον ένα

περιουσιακό κομμάτι που θα θυσίαζαν για να σωθούν. Διότι πολλοί δεν είχαν. Κι' έχασαν ακόμα πολύ πιο σημαντικά πράγματα.

Ωστόσο η εμφάνιση του Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε. εν αρχή και του Εν.Φ.Ι.Α. στη συνέχεια σε συνδυασμό με την βαθιά ύφεση, που είχε ως συνέπεια την κατάρρευση των μισθωμάτων και των εμπορικών τιμών των ακινήτων, άλλαξε άμεσα τους συσχετισμούς. Και αυτή η αλλαγή έφερε αδιέξοδα. Διότι ναι μεν σε μια περίοδο κρίσης ο κάθε πολίτης οφείλει να συνεισφέρει, αλλά από παραγόμενο πλούτο. Αν κάποιο τμήμα της περιουσίας του δεν αποδίδει, δεν υπάρχει λογική φορολόγησης. Όσο σημαντικό ή ακριβό είναι ένα κομμάτι γης ή ένα ακίνητο, αν δεν παράγει χρήμα, επειδή δεν αξιοποιείται (και πως να αξιοποιηθεί σε ένα καθεστώς βαριάς ύφεσης;) η φορολογία του ενέχει θέση τιμωρίας, η οποία τιμωρία θα τον οδηγήσει σε χρέη και από εκεί σε αδιέξοδο. Όπερ και εγένετο.

Σε αυτές τις περιπτώσεις, η πώληση ακίνητης περιουσίας ήταν ο μόνος τρόπος απεγκλωβισμού Αλλά για μεγάλο χρονικό διάστημα και αυτός ο τρόπος εξέλιπε. Η αγορά είχε καταρρεύσει και δεν υπήρχαν πρόθυμοι αγοραστές. Μέχρι που ενέσκηψαν οι αλλοδαποί βλέποντας ευκαιρίες, εκεί που ημεδαποί ζούσαν το μαρτύριό τους.

Σε αυτό τον ορυμαγδό, έχουμε την περίφημη δήλωση πολιτικού, καταγεγραμμένη σε τηλεοπτική εκπομπή: *«Κι' αν δεν έχει να πουλήσει»*. Εννοώντας, πως αν δεν έχει να πληρώσει τον φόρο να πουλήσει το ακίνητο. Ο περί ου ο λόγος πολιτικός, υπουργός σε διάφορα κυβερνητικά σχήματα είτε υπό τον Μεσσήνιο πρώην αρχηγό, είτε υπό τον επίγονο του Επίτιμου στις μέρες μας, τυγχάνει υπόδειγμα νεποτισμού. Παππούς βουλευτής με το συντηρητικό «Λαϊκό» κόμμα, πατήρ πρώην βουλευτής με την Ε.Ρ.Ε και πρώην υπουργός και με την Ν.Δ. και ο ίδιος, όπως είπαμε, υπουργός στην προτεραία κυβέρνηση της Ν.Δ., υπουργός και στην τρέχουσα.

Έτσι ένας συνεπής πολίτης, που δεν είχε διοριστεί από κομματικό μηχανισμό, που δεν ήταν φοροφυγάς, που αποτελούσε ένα, τρόπον τινά, υγιές κύτταρο της οικονομικής ζωής, καλείται να ακούσει, αυτές τις εκτός λογικής δηλώσεις, που φανερώνουν ένα πρόσωπο το οποίο δεν αντιλαμβάνεται τα της καθημερινότητας. Κατέχει όμως υπουργικό θώκο και λαμβάνει αποφάσεις που μοιραία επηρεάζουν τις τύχες πολλών.

Όλως προσφάτως δε, το πανελλήνιο πληροφορήθηκε με κάποιο φίλτρο μελαγχολίας, την επιστροφή ετέρου πρώην υπουργού εις τα πανεπιστημιακά διδασκαλικά έδρανα, μετά την απομάκρυνσή του από την πολιτική. Ήταν εκείνος που ως υπουργός επί των οικονομικών,

τον Σεπτέμβριο του ’11 επί των ημερών της συγκυβέρνησης, εμπνεύστηκε τον προσωρινό, όπως μαρτυρά και ο τίτλος: «Έκτακτο Ειδικό Τέλος Ηλεκτροδοτούμενων Δομημένων Χώρων». Η έμπνευσή του παρέμεινε εις το διηνεκές, ενώ ο ίδιος βλέπει το μέλλον της πολιτικής του καριέρας κάπως θολό. Ατυχώς, την ευγλωττία του θα χαίρονται πλέον μόνον οι φοιτητές του Α.Π.Θ.

Μια τεράστια μετακίνηση περιουσιακών στοιχείων συντελείται, μάλλον μεγαλύτερη από εκείνη του σκανδάλου του Χ.Α.Α., και οι περισσότεροι εξ υμών και ημών ήμεθα και ικανοποιημένοι, καθώς απομακρυνόμαστε από τις ειδοποιήσεις περί ληξιπρόθεσμων χρεών, τις εκθέσεις αναγκαστικών κατασχέσεων και κάθε χαρτί που καταφθάνει από την νομοθεσία αιρετών λειτουργών ενός χρεοκοπημένου κράτους, που είναι υποχρεωμένο να ακολουθεί αποφάσεις από αλλότρια κέντρα εξουσίας.